

Arrest

nr. 202 728 van 19 april 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LANGEROCK
Koolkerkse Steenweg 154
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 oktober 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. LINGIER *loco* advocaat M. LANGEROCK en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 november 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Op 22 december 2016 wordt de verzoekende partij veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van vier jaar wegens een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, als mededader.

1.3. De verzoekende partij dient een aanvraag in voor een verklaring tot inschrijving als werkzoekende/werknemer.

1.4. Op 7 juni 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot niet in overwegingname van de aanvraag vermeld in punt 1.3.

1.5. Op 10 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"De heer: (...)

wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten: Artikel 7, eerste lid, 3°, 43§1, 2° en artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, L. Soetens, attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden, het gedrag van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, hij heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, als mededader, feiten waarvoor hij op 22.12.2016 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaar.

Wat betreft de veroordeling dd. 22.12.2016 wordt er opgemerkt dat de 'georganiseerde drugs is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drughandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige économie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.' Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip ' ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/ Tsakouridis (Grote Kamer).

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten (feiten met betrekking tot wetgeving inzake verdovende middelen - mededader) concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde.

Overwegende dat de persoonlijkheid van betrokkene een gevaar betekent voor de openbare orde en voor andermans gezondheid in de mate dat het verspreiden van verdovende middelen een ware plaag voor de bevolking betekent; dat het feit dat hij zich heeft gedragen met een totaal wantrouwen zowel voor de fysieke integriteit als voor het psychologische evenwicht van zijn slachtoffers, een gevaar voor récidivé vertegenwoordigt.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 16.03.2017 een aanvraag heeft ingediend voor een verblijf van meer dan 3 maanden in de hoedanigheid van burger van de Europese Unie en dat deze op 07.06.2017 werd afgesloten met de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan 3 maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd hem betekend op 07.09.2017.

Betrokkene heeft op 11.08.2017 een vragenlijst hoorplicht ingevuld en verklaarde dat hij in 2015 naar België kwam met een Nederlands paspoort; dat hij niet aan een ziekte lijdt die hem belemmert om te reizen; dat hij een duurzame relatie heeft met Y. E.-B. (...); dat zijn ouders op het grondgebied verblijven; dat hij geen minderjarige kinderen heeft in België; dat hij niet kan terugkeren naar Nederland omwille van zijn verloofde, zijn familie en vrienden die hier op het grondgebied verblijven. Aangezien de

betrokkene nog niet officieel samenwoont met mevrouw Y. E.-B. (...) kan worden aangenomen dat er geen sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Ook al kan later sprake zijn van een gezinsleven, dan nog betekent dit geen schending van artikel 8 EVRM. Gelet op zijn (illegale) verblijfssituatie hadden de partners moeten weten dat het voortbestaan van hun gezinsleven in België van bij het begin precair was. Uit administratief dossier blijkt geen onoverkomelijke hinderpaal om een gezinsleven te ontwikkelen in Nederland. Het loutere feit dat zijn partner niet kan gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene zou kunnen volgen.

Betrokkene legt geen document voor dat er sprake zou zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen hem en zijn ouders. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

Het loutere feit dat betrokkene tijdens zijn (illegaal) verblijf banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd. Bovendien heeft betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is."

1.6. Op 10 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een inreisverbod voor tien jaar voor het grondgebied van België. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de Heer:

(...)

wordt een inreisverbod voor 10jaar opgelegd voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 10.10.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grand van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 44nonies van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van tien jaar omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene heeft op 11.08.2017 een vragenlijst hoorplicht ingevuld en verklaarde dat hij in 2015 naar België kwam met een Nederlands paspoort; dat hij niet aan een ziekte lijdt die hem belemmert om te reizen; dat hij een duurzame relatie heeft met Y.E.-B. (...); dat zijn moeder en vader op het grondgebied verblijven; dat hij geen minderjarige kinderen heeft in België; dat hij niet kan terugkeren naar Nederland omwille van zijn verloofde, zijn familie en vrienden die hier op het grondgebied verblijven. Aangezien betrokkene nog niet samenwoont met mevrouw Y.E.-B. (...) kan worden aangenomen dat er geen sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Ook al kan later sprake zijn van een gezinsleven, dan nog betekent dit geen schending van artikel 8 EVRM. Gelet op zijn (illegale) verblijfssituatie hadden de partners moeten weten dat het voortbestaan van hun gezinsleven in België van bij het begin precair was. Uit administratief dossier blijkt geen onoverkomelijke hinderpaal om een gezinsleven te ontwikkelen in Nederland. Het loutere feit dat zijn partner niet kan gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene zou kunnen volgen.

Betrokkene legt geen document voor dat er sprake zou zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen hem en zijn ouders. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

Het loutere feit dat betrokkene tijdens zijn (illegaal) verblijf banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd. Bovendien heeft betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Het persoonlijke gedrag van betrokkene toont een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging aan voor de openbare orde of de nationale veiligheid:

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, als mededader, feiten waarvoor hij op 22.12.2016 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaar.

Uit het arrest van 22.12.2016 blijkt dat de feiten te aanzien zijn als daden van deelneming aan de bedrijvigheid van een vereniging die erop gericht is om cannabisplantages op te zetten en te onderhouden met als grote doel winsten te genereren uit de verkoop van geoogste cannabis. Beklaagden maakten hierbij gebruik van diverse huurpanden waarbij professionele kweekruimtes in werden opgezet en verplaatsten zich uitsluitend met exclusieve huurvoertuigen. Iedere beklaagde had zijn rol binnen de vereniging. Eerste beklaagde (de vader van betrokkene) was duidelijk de organisator. Tweede en ook derde beklaagde (de moeder en de broer van betrokkene) vervulden hoofdzakelijk administratieve taken.

Derde en voorval vierde beklaagde (de betrokkene) stonden in voor het onderhoud van de kweekruimtes in de appartementen aan de Jan Van Rijswijcklaan.

Overwegende dat de persoonlijkheid van betrokkene een gevaar betekent voor de openbare orde en voor andermans gezondheid in de mate dat het verspreiden van verdovende middelen een ware plaag voor de bevolking betekent; dat het feit dat hij zich heeft gedragen met een totaal wantrouwen zowel voor de fysische integriteit als voor het psychologische evenwicht van zijn slachtoffers, een gevaar voor récidivé vertegenwoordigt. Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde te vormen

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, is een inreisverbod 10 jaar proportioneel.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM): het recht op een eerlijk proces, meer bepaald het recht van verdediging.

3.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

“De bestreden beslissing schendt op manifeste wijze artikel 6 E.V.R.M.

“1. Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.

2. Een ieder tegen wie een vervolging is ingesteld, wordt voor onschuldig gehouden totdat zijn schuld in rechte is komen vast te staan.

3. Een ieder tegen wie een vervolging is ingesteld, heeft in het bijzonder de volgende rechten:

(a) onverwijld, in een taal die hij verstaat en in bijzonderheden, op de hoogte te worden gesteld van de aard en de reden van de tegen hem ingebrachte beschuldiging;

b) te beschikken over de tijd en faciliteiten die nodig zijn voor de voorbereiding van zijn verdediging;

(c) zich zelf te verdedigen of daarbij de bijstand te hebben van een raadsman naar eigen keuze of, indien hij niet over voldoende middelen beschikt om een raadsman te bekostigen, kosteloos door een toegevoegd advocaat te kunnen worden bijgestaan, indien de belangen van een behoorlijke rechtspleging dit eisen;

(d) de getuigen à charge te ondervragen of te doen ondervragen en het oproepen en de ondervraging van getuigen à décharge te doen geschieden onder dezelfde voorwaarden als het geval is met de getuigen à charge;

(e) zich kosteloos te doen bijstaan door een tolk, indien hij de taal die ter terechtzitting wordt gebezigd niet verstaat of niet spreekt."

Dat verzoeker nog een procedure voor de correctionele rechtbank Oost-Vlaanderen, afdeling Gent lopende heeft. (zie bijlage, stuk 2)

Dat verzoeker zich op 04/12/2017 in de G28m kamer dient te verantwoorden voor zijn aandeel in een drugsdossier.

Dat door het bevel om het grondgebied te verlaten, gekoppeld aan een inreisverbod verzoeker in de onmogelijkheid wordt gesteld om zijn eigen proces bij te wonen.

Dat door te voorzien in een overbrenging vanuit Nederland naar België om zijn proces bij te wonen ook niet aan het probleem wordt tegemoet gekomen, aangezien verzoeker in de mogelijkheid moet blijven om overleg te plegen met zijn raadsman ter voorbereiding van de zaak ten gronde.

Dat aldus niet voldaan is aan art. 6.3, c) E.V.R.M. waardoor de rechten van verdediging van verzoeker worden geschonden.

Dat verzoeker minstens tot en met het vonnis de mogelijkheid moet krijgen om in België te blijven.

Dat het middel gegrond is."

3.1.2. Artikel 6 van het EVRM heeft enkel betrekking op burgerlijke en strafrechtelijke zaken. De schending van artikel 6 van het EVRM kan dus niet dienstig worden aangevoerd tegen beslissingen die verband houden met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben. Het vreemdelingenrecht is een politiek recht (RvS 22 juli 2001, nr. 96.915). Ook het EHRM heeft in zijn arrest nr. 39652/98 van 5 oktober 2000, in de zaak Maaouia tegen Frankrijk, beslist dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM.

Het beginsel van de rechten van de verdediging is in principe niet van toepassing op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). De verzoekende partij kan zich niet dienstig op dit beginsel beroepen.

3.1.3. Voorts kan de Raad er op wijzen dat de verzoekende partij ter terechtzitting zelf aangaf dat het proces al heeft plaatsgevonden. Gevraagd naar haar belang bij het eerste middel, antwoordt zij enkel dat een uitspraak volgt op 16 april 2018. Gelet op het feit dat de procedure heeft plaatsgevonden en de verzoekende partij dus de mogelijkheid heeft gehad zich te verantwoorden voor de correctionele rechtbank, haar proces bij te wonen en om overleg te plegen met haar raadsman ter voorbereiding van de zaak ten gronde, toont de verzoekende partij geenszins aan dat zij actueel nog belang heeft bij het eerste middel waar de schending van de rechten van verdediging worden aangevoerd gelet op het door de bestreden beslissing ontnemen van voormelde mogelijkheden. De verzoekende partij toont voorts op geen enkele wijze aan op welke wijze het niet langer aanwezig kunnen zijn op het Belgische grondgebied in afwachting van een vonnis, haar rechten van verdediging schendt.

3.1.4. Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

3.2.1. Haar tweede middel zet de verzoekende partij uiteen als volgt:

“De bestreden beslissing schendt op manifeste wijze artikel 8 E.V.R.M.

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 05/02/2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Bij de beoordeling van een inmenging in het recht op gezinsleven dient rekening gehouden te worden met het evenredigheidsbeginsel.

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met zijn familiaal leven nu deze stelt dat er omwille van gepleegde inbreuken die de openbare orde van het land schaden, geen rekening kan worden gehouden met zijn recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven.

Verzoeker acht deze motivering kennelijk onredelijk en meent dat de weigering van het verblijfsrecht, de inmenging in het recht op het gezinsleven van verzoeker en aldus het bevel om het grondgebied te verlaten – met inreisverbod! –disproportioneel is ten opzichte van het rechtsbelang dat de overheid inroept ter rechtvaardiging van die inmenging.

Anderzijds houdt de verplichting om het grondgebied te verlaten in dat verzoeker voor onbepaalde duur van zijn partner dient gescheiden te leven, met de onzekerheid wanneer hij opnieuw bij haar kan vertoeven.

De vraag dient gesteld te worden of de inmenging in het recht op gezinsleven, de schending van artikel 8 E.V.R.M. in hoofde van verzoeker én in hoofde van zijn partner, voor onbepaalde tijd te worden gescheiden, opweegt tegen het rechtsbelang dat de overheid inroept?

Dat in casu het duidelijk is dat de afweging tussen het doel en de gevolgen enerzijds en de ongemakken, het recht op een gezinsleven anderzijds op een onevenredige wijze is gebeurd.

Dat verzoeker immers al bijna vijf jaar een relatie heeft met een Belgische vrouw, namelijk E.-B.Y. (...), waarmee hij bovendien duurzaam heeft samengewoond in de N. (...) te Antwerpen. (zie bijlage, stuk 3)

Dat verzoekers broer J.H. (...) en moeder P.V.B. (...) bovendien verblijfsgerechtigd zijn in België.

Dat verzoekers centrum van affectieve belangen duidelijk niet in zijn land van herkomst gesitueerd dient te worden, maar wel in België.

Dat de duur van het reisverbod kennelijk onredelijk is.

Dat het middel gegrond is.”

3.2.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de

ationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

3.2.3. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren maar gaat hij na of het bestuur niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

3.2.4. De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

3.2.4.1. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonoom en dienen onafhankelijk van het nationale recht te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

3.2.4.2. De verzoekende partij voert aan dat zij reeds bijna vijf jaar een relatie heeft met een Belgische vrouw, mevrouw E.-B.Y. waarmee zij duurzaam heeft samengewoond te Antwerpen. Voorts wijst zij erop dat haar broer en moeder in België verblijfsgerechtigd zijn, dat het centrum van haar affectieve banden duidelijk niet in haar herkomstland gesitueerd zijn maar in België.

3.2.4.3. In de eerste bestreden beslissing wordt het volgende gemotiveerd aangaande het voorgehouden gezinsleven van de verzoekende partij:

“Betrokkene heeft op 11.08.2017 een vragenlijst hoorplicht ingevuld en verklaarde dat hij in 2015 naar België kwam met een Nederlands paspoort; dat hij niet aan een ziekte lijdt die hem belemmert om te reizen; dat hij een duurzame relatie heeft met Y.E.-B. (...); dat zijn ouders op het grondgebied verblijven;

dat hij geen minderjarige kinderen heeft in België; dat hij niet kan terugkeren naar Nederland omwille van zijn verloofde, zijn familie en vrienden die hier op het grondgebied verblijven. Aangezien de betrokkene nog niet officieel samenwoont met mevrouw Y.E.-B. (...) kan worden aangenomen dat er geen sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Ook al kan later sprake zijn van een gezinsleven, dan nog betekent dit geen schending van artikel 8 EVRM. Gelet op zijn (illegale) verblijfssituatie hadden de partners moeten weten dat het voortbestaan van hun gezinsleven in België van bij het begin precair was. Uit administratief dossier blijkt geen onoverkomelijke hinderpaal om een gezinsleven te ontwikkelen in Nederland. Het loutere feit dat zijn partner niet kan gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene zou kunnen volgen.

Betrokkene legt geen document voor dat er sprake zou zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen hem en zijn ouders. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

Het loutere feit dat betrokkene tijdens zijn (illegaal) verblijf banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd. Bovendien heeft betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is."

In de tweede bestreden beslissing wordt het volgende gemotiveerd aangaande het voorgehouden gezinsleven van de verzoekende partij:

"Betrokkene heeft op 11.08.2017 een vragenlijst hoorplicht ingevuld en verklaarde dat hij in 2015 naar België kwam met een Nederlands paspoort; dat hij niet aan een ziekte lijdt die hem belemmert om te reizen; dat hij een duurzame relatie heeft met Y.E.-B. (...); dat zijn moeder en vader op het grondgebied verblijven; dat hij geen minderjarige kinderen heeft in België; dat hij niet kan terugkeren naar Nederland omwille van zijn verloofde, zijn familie en vrienden die hier op het grondgebied verblijven. Aangezien betrokkene nog niet samenwoont met mevrouw Y.E.-B. (...) kan worden aangenomen dat er geen sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Ook al kan later sprake zijn van een gezinsleven, dan nog betekent dit geen schending van artikel 8 EVRM. Gelet op zijn (illegale) verblijfssituatie hadden de partners moeten weten dat het voortbestaan van hun gezinsleven in België van bij het begin precair was. Uit administratief dossier blijkt geen onoverkomelijke hinderpaal om een gezinsleven te ontwikkelen in Nederland. Het loutere feit dat zijn partner niet kan gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene zou kunnen volgen.

Betrokkene legt geen document voor dat er sprake zou zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen hem en zijn ouders. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

Het loutere feit dat betrokkene tijdens zijn (illegaal) verblijf banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd. Bovendien heeft betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is."

3.2.4.4. Betreffende haar moeder

In de bestreden beslissingen wordt betreffende het voorgehouden gezinsleven van de verzoekende partij met haar moeder aldus gemotiveerd: *"Betrokkene legt geen document voor dat er sprake zou zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen hem en zijn ouders. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59)."*

De verzoekende partij toont geenszins aan dat voormelde motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn. Uit voormelde motieven blijkt dat de voorgehouden gezinsrelatie tussen de verzoekende partij en haar moeder niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt omwille van het ontbreken van bijkomende elementen van afhankelijkheid, zodat de verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden

dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met haar familiaal leven – in zoverre dit aldus betrekking heeft op de relatie met haar moeder – omwille van de gepleegde inbreuken die de openbare orde van het land schaden. Gezien geen gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar moeder wordt aangetoond dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, is er ook geen sprake van een inmenging door de bestreden beslissingen, zodat de verwerende partij niet diende over te gaan tot een belangenafweging. Gezien er geen sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM, is er aldus geen sprake van een inmenging en kan de verzoekende partij aldus niet dienstig voorhouden dat de inmenging disproportioneel is.

3.2.4.5. Betreffende haar broer

De Raad wijst er op dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en broers en zussen. Opdat in het bijzonder een relatie tussen broers en zussen en tussen ouders en meerderjarige kinderen, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, *Mokrani v. Frankrijk*, par. 33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, *Ezzouhdi v. Frankrijk*, par. 34).

De verzoekende partij, die 23 jaar is, toont geen bijkomend element van afhankelijkheid aan. Een beschermingswaardig gezins- of familieleven met haar broer in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Nu de verzoekende partij geen overeenkomstig artikel 8 van het EVRM beschermingswaardig gezinsleven met haar broer aannemelijk maakt, heeft zij geen belang bij haar betoog dat geen rekening wordt gehouden met haar familiaal leven, in zoverre zij zou doelen op haar familiaal leven met haar broer.

3.2.4.6. In zoverre de verzoekende partij met de stelling dat zij in België het centrum van haar affectieve banden heeft, zou wijzen op een privéleven in België, blijkt uit de bestreden beslissing dat omtrent haar privéleven gemotiveerd werd dat het loutere feit dat de verzoekende partij tijdens haar (illegaal) verblijf banden heeft gecreëerd met België niet valt onder de in artikel 8 van het EVRM geboden bescherming, dat de gewone sociale relaties door deze bepaling niet worden beschermd, dat bovendien de verzoekende partij inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in het tweede lid van het EVRM, dat hieruit blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven niet absoluut is.

De verzoekende partij betoogt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat gelet op de gepleegde inbreuken die de openbare orde schaden geen rekening kan worden gehouden met haar privéleven en gezinsleven, dat dit kennelijk onredelijk is, dat de weigering van verblijfsrecht en het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod disproportioneel is ten opzichte van het rechtsbelang dat de overheid inroept ter rechtvaardiging van die inmenging. Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij met dit betoog de vaststelling dat het loutere feit dat de verzoekende partij tijdens haar (illegaal) verblijf banden heeft gecreëerd met België niet valt onder de in artikel 8 van het EVRM geboden bescherming, dat de gewone sociale relaties door deze bepaling niet worden beschermd, niet weerlegt. Voorts stelt de Raad vast dat de verzoekende partij met de stelling dat het niet laten doorwegen van het privé- en gezinsleven gelet op de inbreuken die de openbare orde schaden disproportioneel is ten opzichte van het rechtsbelang dat de overheid inroept, zich beperkt tot het louter niet eens zijn met de bestreden beslissingen, doch geenszins aantoont waarom geoordeeld kan worden dat het oordeel van de gemachtigde foutief of kennelijk onredelijk is.

3.2.5. Betreffende haar partner

3.2.5.1. Hoewel de verwerende partij stelt dat de verzoekende partij geen gezinsleven met haar partner aannemelijk maakt daar zij nog niet samenwonen, is de kritiek van de verzoekende partij in zoverre zij al gericht zou zijn tegen voormeld motief en zou wensen aan te tonen dat er wel een gezinsleven is met

haar partner, niet dienstig, nu uit de bestreden beslissing eveneens blijkt dat zelfs indien het bestaan van een gezinsleven aanvaard wordt, dit nog geen schending van artikel 8 van het EVRM oplevert.

3.2.5.2. De Raad wijst erop dat het een situatie van eerste toelating betreft en dat dient te worden nagegaan of er een positieve verplichting is voor de staat om de verzoekende partij op zijn grondgebied te laten verblijven zodat zij haar recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven daar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij de staat, binnen een zekere beoordelingsmarge, een redelijke afweging dient te maken tussen de concurrerende belangen van de betrokken vreemdeling, enerzijds, en de samenleving, anderzijds.

3.2.5.3. In de bestreden beslissing wordt, met betrekking tot het gezinsleven of privéleven met haar Belgische partner, gemotiveerd dat de verzoekende partij en haar partner gelet op de illegale verblijfsstatus van de verzoekende partij hadden moeten weten dat het voortbestaan van hun gezinsleven in België van bij het begin precair was, dat uit het administratief dossier geen onoverkomelijke hinderpalen blijken om een gezinsleven te ontwikkelen in Nederland, dat het loutere feit dat haar partner niet kan gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten niet maakt dat zij de verzoekende partij niet zou kunnen volgen. Eveneens wordt er op gewezen dat de verzoekende partij inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, dat uit deze bepalingen blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

De Raad wijst erop dat deze motieven conform de rechtspraak van het EHRM zijn. In het kader van een redelijke afweging tussen de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet.

Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. De Raad herinnert eraan dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100).

3.2.5.4. De verzoekende partij acht de motivering – dat geen rekening kan gehouden worden met haar familiaal belang omwille van de gepleegde inbreuken die de openbare orde van het land schaden – kennelijk onredelijk en meent dat de weigering van het verblijfsrecht, de inmenging in het recht op het gezinsleven en aldus het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod disproportioneel is ten opzichte van het rechtsbelang dat de overheid inroept ter rechtvaardiging van die inmenging. Zij wijst er op dat de verplichting om het grondgebied te verlaten inhoudt dat zij voor onbepaalde duur van haar partner dient gescheiden te leven, met de onzekerheid wanneer zij opnieuw bij haar kan vertoeven. Zij meent dat de vraag dient gesteld te worden of de inmenging in het recht op het gezinsleven doordat zij voor onbepaalde tijd worden gescheiden, opweegt tegen het rechtsbelang dat de overheid inroept. De

verzoekende partij betoogt dat het *in casu* duidelijk is dat de afweging tussen het doel en de gevolgen en de ongemakken en het recht op gezinsleven op onevenredige wijze is gebeurd. De verzoekende partij betoogt dat zij immers al vijf jaar een relatie heeft met een Belgische vrouw waarmee zij bovendien duurzaam heeft samengewoond in Antwerpen, dat het centrum van haar affectieve belangen in België ligt.

Vooreerst wijst de Raad er op dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij een afweging tussen de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang heeft gemaakt. De verzoekende partij meent dat uit de bestreden beslissing blijkt dat gelet op de gepleegde inbreuken die de openbare orde schaden geen rekening kan worden gehouden met haar privéleven en gezinsleven, dat dit kennelijk onredelijk is, dat de weigering van verblijfsrecht en het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod disproportioneel is ten opzichte van het rechtsbelang dat de overheid inroept ter rechtvaardiging van die inmenging. Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij met de stelling dat het niet laten doorwegen van het privé- en gezinsleven gelet op de inbreuken die de openbare orde schaden disproportioneel is ten opzichte van het rechtsbelang dat de overheid inroept, zich beperkt tot het louter niet eens zijn met de bestreden beslissingen, doch geenszins aantoonde waarom geoordeeld kan worden dat het oordeel van de gemachtigde foutief of kennelijk onredelijk is. Bovendien lijkt de verzoekende partij door enkel te wijzen op het algemeen belang (overwegingen inzake openbare orde) voorbij te gaan aan de concrete elementen die door de verwerende partij bij de afweging, conform de rechtspraak van het EHRM, betrokken werden zoals het feit dat de verzoekende partij en haar partner gelet op de illegale verblijfsstatus van de verzoekende partij hadden moeten weten dat het voortbestaan van hun gezinsleven in België van bij het begin precair was en dat uit het administratief dossier geen onoverkomelijke hinderpalen blijken om een gezinsleven te ontwikkelen in Nederland, dat het loutere feit dat haar partner niet kan gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten niet maakt dat zij de verzoekende partij niet zou kunnen volgen. De verzoekende partij toont niet aan dat deze vaststellingen foutief of kennelijk onredelijk zijn, noch dat de gemaakte belangenafweging op grond van deze vaststellingen en de overwegingen van openbare orde, foutief of kennelijk onredelijk zou zijn.

Met haar betoog dat de verplichting om het grondgebied te verlaten inhoudt dat zij voor onbepaalde duur van haar partner dient gescheiden te leven, met de onzekerheid wanneer zij opnieuw bij haar kan vertoeven, gaat zij voorbij aan het motief dat uit het administratief dossier geen onoverkomelijke hinderpalen blijken om een gezinsleven te ontwikkelen in Nederland, dat het loutere feit dat haar partner niet kan gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten niet maakt dat zij de verzoekende partij niet zou kunnen volgen. De verzoekende partij toont geenszins aan dat voormeld motief foutief of kennelijk onredelijk is.

Zij meent dat de vraag dient gesteld te worden of de inmenging in het recht op gezinsleven opweegt tegen het rechtsbelang dat de overheid inroept, doch blijkt uit de bestreden beslissingen duidelijk dat de verwerende partij conform de rechtspraak van het EHRM een dergelijke belangenafweging heeft gemaakt. Door het enkel wijzen op het feit dat zij al vijf jaar een relatie heeft met een Belgische vrouw waarmee zij bovendien duurzaam heeft samengewoond in Antwerpen – waarmee zij in feite enkel wijst op het bestaan van een gezinsleven – toont de verzoekende partij geenszins aan dat de in de bestreden beslissingen gevoerde belangenafweging bij de inmenging in haar gezinsleven met haar Belgische partner omwille van redenen van openbare orde, op onevenredige wijze is gebeurd.

Uit voorgaande vaststellingen blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissingen is overgegaan tot een belangenafweging die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Derhalve wordt een wanverhouding tussen de belangen van de verzoekende partij enerzijds en anderzijds het door de bestreden beslissingen beschermde algemeen belang, of een ongeoorloofde inmenging niet aangetoond.

3.2.6. Gelet op voorgaande vaststellingen maakt de verzoekende partij ook niet aannemelijk dat gelet op haar uiteenzetting betreffende een schending van artikel 8 van het EVRM, de duur van het inreisverbod kennelijk onredelijk is.

3.2.7. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.8. Het tweede middel is ongegrond.

3.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 44 *nonies* van de Vreemdelingenwet *iuncto* de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen: de schending van de formele motiveringsplicht.

3.3.1. De verzoekende partij licht haar derde middel toe als volgt:

“Het inreisverbod is gebaseerd op artikel 44 nonies Vreemdelingenwet.

Artikel 44 nonies van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“ De minister of zijn gemachtigde kan de in de artikelen 43, § 1, eerste lid, 2°, en 44bis, bedoelde beslissingen koppelen aan een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk, waarvan de duur door hem wordt vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden van elk geval.

De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

In de bestreden beslissing wordt een inreisverbod van tien jaar, zijnde de maximale termijn, opgelegd.

De duur van het inreisverbod dient echter te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, hetgeen uitdrukkelijk in de wet wordt vermeld.

In casu wordt geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker reeds een langdurige relatie heeft met mevrouw E.-B. (sedert 23/11/2012) en dat zij duurzaam hebben samengewoond in de N. (...) te Antwerpen. Bovendien heeft verzoeker in België zijn centrum van affectieve belangen gelet op het feit dat zijn broer en moeder wel verblijfsgerechtigd zijn in België.

Dat het middel gegrond is.”

3.3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat het bestreden inreisverbod duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 44 *nonies* van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat een inreisverbod van tien jaar wordt opgelegd omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. In dit verband wordt toegelicht dat het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij een actuele en werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid aantoonde, waarbij gewezen wordt op het zich schuldig maken door de verzoekende partij aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, als mededader, feiten waarvoor zij op 22 december 2016 veroordeeld werd tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaar, dat uit het arrest van 22 december 2016 blijkt dat de feiten te aanzien zijn als daden van deelneming aan de bedrijvigheid van een vereniging die erop gericht is om cannabisplantages op te zetten en te onderhouden met als grote doel winsten te genereren uit de verkoop van geoogste cannabis, dat iedere beklagde zijn rol had binnen de vereniging, dat de verzoekende partij instond voor het onderhoud van de kweekruimtes in de appartementen. In het bestreden inreisverbod wordt voorts overwogen dat de persoonlijkheid van de verzoekende partij een gevaar voor de openbare en andermans gezondheid betekent in de mate dat het verspreiden van verdovende middelen een ware plaag voor de bevolking betekent, dat het feit dat zij zich heeft gedragen met een totaal wantrouwen zowel voor de fysische integriteit als voor het psychologische evenwicht van haar slachtoffers, een gevaar voor recidive vertegenwoordigt. Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van de feiten kan volgens de verwerende partij worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde te vormen. Daarnaast wordt gewezen op de elementen die de verzoekende partij op 11 augustus

2017 heeft ingevuld in de vragenlijst hoorplicht, namelijk dat zij in 2015 naar België kwam met een Nederlands paspoort, dat zij niet lijdt aan een ziekte die haar belemmert om te reizen en dat zij een duurzame relatie heeft met Y.E.B. alsook dat haar vader en moeder op het Belgische grondgebied verblijven, dat zij geen minderjarige kinderen heeft in België en niet kan terugkeren naar Nederland omwille van haar verloofde, familie en vrienden die hier verblijven. Betreffende deze elementen motiveert de verwerende partij *“Betrokkene heeft op 11.08.2017 een vragenlijst hoorplicht ingevuld en verklaarde dat hij in 2015 naar België kwam met een Nederlands paspoort; dat hij niet aan een ziekte lijdt die hem belemmert om te reizen; dat hij een duurzame relatie heeft met Y.E.-B. (...); dat zijn moeder en vader op het grondgebied verblijven; dat hij geen minderjarige kinderen heeft in België; dat hij niet kan terugkeren naar Nederland omwille van zijn verloofde, zijn familie en vrienden die hier op het grondgebied verblijven. Aangezien betrokkene nog niet samenwoont met mevrouw Y.E.-B. (...) kan worden aangenomen dat er geen sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Ook al kan later sprake zijn van een gezinsleven, dan nog betekent dit geen schending van artikel 8 EVRM. Gelet op zijn (illegale) verblijfssituatie hadden de partners moeten weten dat het voortbestaan van hun gezinsleven in België van bij het begin precair was. Uit administratief dossier blijkt geen onoverkomelijke hinderpaal om een gezinsleven te ontwikkelen in Nederland. Het loutere feit dat zijn partner niet kan gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene zou kunnen volgen.*

Betrokkene legt geen document voor dat er sprake zou zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen hem en zijn ouders. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

Het loutere feit dat betrokkene tijdens zijn (illegaal) verblijf banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd. Bovendien heeft betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.” Ten slotte motiveert de verwerende partij in het bestreden inreisverbod dat de duur van tien jaar voor het inreisverbod proportioneel is in het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde omwille van het feit dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren, dat zij een actuele en werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt en mede gelet op alle aangehaalde elementen, de familiale en medische situatie van de verzoekende partij.

De motivering van het bestreden inreisverbod laat de verzoekende partij toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van tien jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de artikelen 2 en met 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.3.3. In de mate dat de verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan het bestreden inreisverbod ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de in de artikelen 43, § 1, eerste lid, 2°, en 44bis, bedoelde beslissingen koppelen aan een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk, waarvan de duur door hem wordt vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden van elk geval.

De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

3.3.4. De verzoekende partij wijst erop dat overeenkomstig voormeld artikel de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, dat *in casu* geen rekening werd gehouden met het feit dat zij reeds een langdurige relatie heeft met mevrouw E.-B. en dat zij duurzaam hebben samengewoond in Antwerpen, dat zij bovendien in België het centrum van haar affectieve belangen heeft gelet op het feit dat haar broer en moeder wel verblijfsgerechtigd zijn in België.

3.3.5. De verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij erop wijst dat overeenkomstig voormeld artikel de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Zij houdt echter ten onrechte voor dat geen rekening wordt gehouden met het feit dat zij reeds een langdurige relatie heeft met mevrouw E.-B. en dat zij duurzaam hebben samengewoond in Antwerpen, dat zij bovendien in België het centrum van haar affectieve belangen heeft gelet op het feit dat haar moeder wel verblijfsgerechtigd is in België. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat deze elementen betrokken werden in het oordeel over de termijn van het inreisverbod nu uitdrukkelijk gemotiveerd wordt dat *“gelet op al deze elementen”* een inreisverbod van tien jaar proportioneel is. Betreffende de langdurige relatie met mevrouw E.-B. wordt gemotiveerd *“Aangezien betrokkene nog niet samenwoont met mevrouw Y.E.-B. (...) kan worden aangenomen dat er geen sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Ook al kan later sprake zijn van een gezinsleven, dan nog betekent dit geen schending van artikel 8 EVRM. Gelet op zijn (illegale) verblijfssituatie hadden de partners moeten weten dat het voortbestaan van hun gezinsleven in België van bij het begin precair was. Uit administratief dossier blijkt geen onoverkomelijke hinderpaal om een gezinsleven te ontwikkelen in Nederland. Het loutere feit dat zijn partner niet kan gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene zou kunnen volgen.”* en betreffende het hebben van haar centrum van affectieve belangen in België gelet op het feit dat haar moeder in België verblijfsgerechtigd is werd gemotiveerd *“Betrokkene legt geen document voor dat er sprake zou zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen hem en zijn ouders. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Het loutere feit dat betrokkene tijdens zijn (illegaal) verblijf banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De ‘gewone’ sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd. Bovendien heeft betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.”*. De verzoekende partij toont geenszins aan dat deze motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn.

Met het enkel stellen dat zij duurzaam hebben samengewoond in Antwerpen weerlegt de verzoekende partij het motief dat zij op het ogenblik van de bestreden beslissing niet samenwoont met mevrouw Y.E.B., niet. Bovendien, het weze herhaald, werd het bestaan van het gezinsleven wel degelijk in ogenschouw genomen doch geoordeeld dat geen hinderpalen blijken om het gezinsleven te ontwikkelen in Nederland. De verzoekende partij toont geenszins aan dat deze motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn.

Waar de verzoekende partij meent dat geen rekening wordt gehouden met het feit dat zij in België het centrum van haar affectieve belangen heeft gelet op het feit dat haar broer wel verblijfsgerechtigd is in België, herhaalt de Raad dat de verzoekende partij geen beschermingswaardig gezinsleven met haar broer aannemelijk maakt, zodat zij ook niet aannemelijk maakt dat dit een relevant element is bij het beoordelen van de duur van het inreisverbod, waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

3.3.6. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat de Raad niet toe vast te stellen dat het bestuur enig dienstige, relevante omstandigheid ten onrechte niet heeft betrokken bij zijn beoordeling voor het bepalen van de duur van het inreisverbod.

De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de verwerende partij zich bij het opleggen van een inreisverbod voor de duur van tien jaar steunde op verkeerde feitelijke gegevens, kennelijk onredelijk handelde of handelde in strijd met de wet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 44^{nonies} van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.3.7. Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER